

[Waldorff]

den lokale befolkning til gøde. Det sidste ville jo ikke være at foragte.

Jeg vil godt til sidst komme med et forslag til kulturministeren. Jeg tvivler måske nok på, at han tager det til sig, men det ville i hvert fald være et forslag, som, hvis ministeren tog det til sig, ville være et uendelig smukkere livsværk, et uendelig smukkere monument over ministerens kulturpolitiske indsats end noget som helst andet, man kunne forestille sig. Det skulle være et forslag om, at ministeren udskrev en idékonkurrence, som hele befolkningen kunne deltage i, og som især den københavnske befolkning skulle opfordres til at deltage i. Konkurrencen skulle gå ud på at komme med et samlet projekt for, hvordan man kunne bruge 250 mill. kr. til kulturpolitiske aktiviteter i København. Man kunne fastsætte nogle kriterier. Man kunne kræve f. eks., at overvejelserne skulle indeholde bevillinger til at fastholde en opera- og balletvirksomhed og en teatervirksomhed i bred forstand, og der skulle også åbnes op for plads til andre kulturelle aktiviteter. Det ville simpelt hen være noget helt nyt på den måde ligesom at prøve at inddrage masser af mennesker i en diskussion om, hvad det egentlig er for en kultur, vi har brug for. Hvad er det for ting, vi ønsker at bygge op? Det ville være den komplette modsætning til den centralistiske måde, som man ellers kører de statslige kulturaktiviteter igennem på, og det ville være alle tiders mulighed for at overvinde bare en lille del af den kulturkløft, som socialdemokratiet på papiret bekymrer sig så forfærdelig meget om.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Må jeg begynde med at takke forespørgerne for den udgangsposition, som forespørgerne havde, nemlig den positive holdning til Det kgl. Teater, som er det grundlæggende i den diskussion, vi fører i dag. Det er jeg glad for.

Udgangspunktet har jo debatten i november 1976 som, skal vi sige sin baggrund. Det var dér, vi begyndte. Under den debat sagde vi: vil vi have et kongeligt teater, eller vil vi ikke? Derefter måtte vi gå videre og sige: hvad vil vi med Det kgl. Teater? Hvordan skal det laves? Det er baggrunden for idé-

konkurrencen. Og så er det ikke rigtigt at stå her og sige: skal folkettingen bare tie og vente? Det skal det ikke, for vi havde debatten i 1976. Da talte folkettingen, og under den debat blev man enig om, hvad man ville gøre videre i hele den forløbsproces, som vi er midt inde i.

Så vil jeg gerne spørge: skal folkettingen træffe en afgørelse uden undersøgelser, uden et konkret beslutningsgrundlag? Det gør vi da ikke andre steder. Skal man have et bredere grundlag? Ja, det kan man diskutere, og det vil vise sig, for jeg vil gerne gøre opmærksom på, at jeg har, som hr. Poul Schlüter ligesom antydede, ikke låst mig ganske fast. Jeg har låst mig så fast, at jeg mener, det er ønskeligt at bevare de tre kunstarter under fælles tag, under fælles ledelse. Det er det, vi undersøger. Hvis det viser sig, at det ikke kan gøres, er vi i en ny situation. Så må vi gå videre, og så er det stadig væk folkettingen, der må bedømme, hvordan grundlaget er. Hvordan går vi videre? Fru Grethe Philip har fuldkommen ret i, at det, vi undersøger, er, om vi, som vi gerne vil, kan have det liggende ved Kongens Nytorv under fælles tag, fælles ledelse, enten fod til fod eller arm i arm, hvad man nu vil. Hvis det ikke kan lade sig gøre, er det en ny situation. Det er det, som er mandatet.

Det er noget, der er besluttet både i tilsynsrådet og i finansudvalget, og jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det ikke bare drejer sig om en idékonkurrence, det drejer sig også i aktstykket om en projektkonkurrence. Det er også i en skrivelse af 7. februar 1978 gjort ganske klart, at aktstykket er tiltrådt som en helhed, herunder bevillingsforslaget for så vidt angår en arkitektkonkurrence, der omfatter både en idékonkurrence og en efterfølgende projektkonkurrence. Det mener jeg er vigtigt at få slået fast. Jeg er enig i, at Kongens Nytorv ikke skal slås arkitektonisk i stykker, men jeg vil lige gøre opmærksom på én ting, når man nu taler om, at stilen på Kongens Nytorv ikke må ødelægges. Hvis man tager Charlottenborg og kigger på Harsdorffs bygning, er det jo ikke, fordi der er overensstemmelse mellem de to stilarter. I virkeligheden er Harsdorffs bygning et slag i ansigtet på Charlottenborg, men det har vi vænnet os til. Vanen er en god ting, det er noget, man ikke gør oprør imod. Hvorfor skulle man ikke i det 20. århundrede kunne